

Зіронька (1860)
Глібов Леонід Іванович

Як тільки ясний день погасне,
І ніч покриє божий мир,
І наше лихо трохи засне,
І стихне людський поговір,—
Я йду до берега крутого
І довго там дивлюся я,
Як із-за лісу з-за густого
Зіходить зіронька моя.
Багато зірочок блискучих
Розсипано по небесах,
Неначе квіточок пахучих
Скрізь по долинах та лугах,—
Одна вона усіх ясніше,
І краще всіх, і ближче всіх;
Її вітрець не поколише
У тихих небесах святих.
Горить, як свічечка убога,
Не відає й не чує, як
Отут, край берега крутого,
Сумує іноді козак.
Була у мене, молодого,
Ще ясна зіронька одна,
Та вже од вітру од лихого
Погасла, ясная, вона...
При їй жилося веселіше
І нічого було тужить,
Без неї стало і темніше,
І важче на сім світі жить...
Ой зіронько, моя ти любко!
Ще ж на світі зосталась ти:
Світи ж мені, моя голубко,
Серед мирської темноти!
Як тільки ясний день погасне,
І ніч покриє божий мир,
І наше лихо трохи засне,
І стихне людський поговір,—
Ти із-за лісу з-за густого
Зіходь на небо погулять,
Тебе край берега крутого
Щодня я буду виглядать,
На тебе, ясную, дивиться,
З тобою тихо розмовлять,
З тобою плакати і журиться,

Щасливу долю викликать...

[1860]

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/zironka